

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ד' עמוד ב'

קרבן נקרא על שעל ידו הספירות מתקשרים ביחוד שלם

רבי חזקיה היה שכיח לפני רבי שמעון, אמר לו, למה זה נקרא קרבן, קירוב היה צריך לומר או קריבות, מה זה קרבן^[ג].

אמר לו, הרי זה ידוע אצל החברים, קרבן נקרא על שאותן כתרים הקדושים מתקרבים כולם ביחד, ומתקשרים זה בזה, עד שנעשו כולם אחד ביחוד שלם, להתקין השם הקדוש ביחוד הראוי.

על ידי הקרבן מתעוררים רחמים וכל הדינים נמתקים

זהו שכתוב: **"קָרְבַּן לַה' "**, היינו שקרבן של אותן הכתרים הקדושים לה' הוא, להתקין השם הקדוש, וליחדו כראוי, בשביל שימצא רחמים בכל העולמות, והשם הקדוש יתעטר בכתרו, שיומתק הכל.

וכל זה בשביל לעורר רחמים, ולא לעורר דין, ולפיכך לה' הוא ולא לאלהים, לה' אנו צריכים לעורר רחמים, ולא לאלהים, רחמים נצרך ולא דין.

משמע כאן שהקרבנות הם לשם אלקים

אמר אשרי חלקי ששאלתי והרוחתי דברים האלה, וזה ענין ברור, אבל הלא כתוב: **"זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשֻׁבָּה לֵב נְשֻׁבָּה וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה"** (תהלים נא, יט), **"זִבְחֵי אֱלֹהִים"** כתוב, ולא זבחי ה'.

הקרבנות משברים את צד הגבורה

אמר לו, ודאי כך הוא, קרבן אלהים לא כתוב, אלא **"זִבְחֵי אֱלֹהִים"**, ועל כן שחיתתן בצפון, שהרי הזביחה היא בשביל אלהים, צד הגבורה והדין ההוא, שיהיה נמתק ונשבר רוח הדין, שהדין יהיה נחלש, ויתגברו רחמים על דין, ולכך כתוב: **"זִבְחֵי אֱלֹהִים"**, לשבר הכח והתוקף של הדין הקשה, שכתוב: **"רוּחַ נְשֻׁבָּה"**, להיות אותו רוח התוקף נשבר, ולא יתגבר רוחו וכחו ותוקפו.

זיו הזוהר

ומתרץ ר"ש שהשם קרבן ענינו לרמוז שעל ידי עבודת הקרבנות נעשה התקרבות והתקשרות הכתרים הקדושים עם השם הוי"ה ברוך הוא, היינו עם מדת הרחמים.

לג. פירוש שהשם קרבן יתכן יותר באדם המקריב שהוא הפועל, והקו"ף בפת"ח כמו רצען קרבן קפדן, אבל הבהמה שהיא הנפעלת בפעולת ההקרבה יתכן יותר אצלה הלשון קירוב או קריבות.

והאדם צריך אז לעמד אצל המזבח ברוח נשבר ויבוש ממעשיו, כדי שרוח התוקף ההוא יהיה נשבר, והכל בשביל שהדין יהיה נמתק ויתגברו רחמים על הדין.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ה' עמוד ב'

מחשבה של ה' הוא החכמה שבו תלוי הכל

"אם עלה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו", רבי חייא פתח, **"כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי"** (ישעיהו נה, ח), **"מחשבותי"** כתוב חסר בלי וא"ו.

בא וראה מחשבת הקדוש ברוך הוא, היא עליונה וראשית הכל, ומהמחשבה ההיא מתפשטים דרכים ונתיבות, להמצא שם הקדוש, ולהתקינו בתקונו כראוי^[לד], ומהמחשבה ההיא נמשכת ויוצאת השקת הגן עדן, להשקות לכל^[לז], ומהמחשבה ההיא מתקיימים עליונים ותחתונים, ומהמחשבה ההיא נמצאת תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

מחשבת האדם מביאו לכל החטאים

גם מחשבת האדם היא ראשית הכל, ומהמחשבה ההיא מתפשטים דרכים ונתיבות, לגלות דרכיו בעולם הזה ובעולם הבא, ומהמחשבה ההיא נמשך ויוצא זוהם יצר הרע, להרע לו ולכל, ומהמחשבה היא נמצאות עבירות חטאות וזדונות, של עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, ועל כן כתיב: **"כי לא מחשבותי מחשבותיכם"**, ולפיכך ראשונה לכל כתוב: **"אם עלה קרבנו"**^[לז].

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ו' עמוד א'

עולה דוקא זכר לפי שהוא עולה למעלה לחכמה

"מן הבקר", ולא מן בקר, ומה הוא, פר בן בקר שהוא זכר, רבי יצחק אמר, **"מן הבקר"** סתם, חזר ופירש **"זכר תמים יקריבנו"**, זכר ולא נקבה, וכן **"ואם מן הצאן קרבנו מן הפשבים או מן העזים"**, חזר ופירש **"זכר תמים יקריבנו"**, כל הבא לעולה, כולם זכרים ולא נקבות, לפי שעולה, עולה על הלב^[לז], על הלב ודאי, ונודע מי שעומד על הלב^[לז], ולפיכך עולה כולה נקרבת למעלה, וכולם זכרים, ועל כן פתח המקרא לראשונה בעולה יותר מכל שאר קרבנות, שהרי מחשבה ראשית הכל.

עולה בא מן הבקר הרומז ליסוד לפי שזה סיום המחשבה (החכמה)

אמר לו רבי יהודה, אם כן מה שהיא במקום המחשבה העליונה נצרך להקריב, ולמה מה שהוא למטה יותר^[לז], לא היה בידו. בא לפני רבי שמעון, אמר לו, ראשית הכל למעלה מחשבה היא, וסוף אותה המחשבה הוא המקום שנקרא בקר, ומה הוא, זו המדרגה שנקראת סוף הגוף הממתיק להמדרגה שהיא בחינת נקבה.

זיו הזוהר

מחשבת הלב מה שהלב חומד. **לח**. פירוש היינו המוח שהוא בחינת זכר עומד ופועל על הלב שהיא בחינת נקבה. בידוע שבתחלה העין רואה היינו המוח, ואחר כך נתפעל הלב מן המוח להיות ועומד ומתאוה. **לט**. דהיינו בהמה מן הבקר.

לד. פירוש ענין תקון השם הקדוש שם הוי"ה ב"ה היינו בהתיחדו עם השם אהיה והשם אלהים והשם אדני. **לח**. השקת הגן עדן היינו השפע הנשפעת מעולם הבינה. **לו**. שהעולה באה לכפר על המחשבה הרעה. **לז**. פירוש שהעולה באה בשביל

התיקון הוא במקום הפגם והפגם הוא ביסוד

כמו כן מחשבת האדם היא ראשית הכל, גמר המחשבה היא עשיית המעשה, מתי, בבקר, ככתוב: "הוֹי חֲשָׁבִי אֲנִי וּפְעָלִי רַע עַל מְשַׁכְּבוֹתַם", מתי, "בְּאֹר הַבֶּקֶר יַעֲשֶׂה" (מליכה ב, א), ולכן למקום ההוא של המחשבה, תתעלה המחשבה^[מ], והעשיה תקרב למקום גמר המחשבה בודאי.

זוהר חלק ג' פרשת צו דף לב עמוד א'

כל הממונים בשעת הקרבת הקרבן

"וְסַמֵּךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו", רבי יצחק פתח, "הַכֹּהֲנִים לֹא אָמְרוּ אִיהָ ה' וְתַפְּשִׁי הַתּוֹרָה לֹא יִדְעוּנִי וְהָרַעִים פִּשְׁעוֹ בִּי" (ירמיהו ב, ח), "הַכֹּהֲנִים", אלו הכהנים המשמשים בכהונה גדולה, ומקרבים ענינים קדושים למקומותם, ומיוחדים היחוד של כל אחד ואחד כראוי.

"וְתַפְּשִׁי הַתּוֹרָה", מי הם תופשי התורה, וכי הכהנים אין תופשי התורה המה, אלא אלו הם הלויים התופשים בכנורות, הבאים מצד התורה, שנתנה מן המקום שהוא שורש שלהם^[מא], והם ממונים על השבח שמשבחים למלך הקדוש, ליחד לו יחוד שלם כראוי.

"וְהָרַעִים פִּשְׁעוֹ בִּי", אלו הם גדולי העם, שהם רועים לעולם, כמו רועה המנהל צאנו. ואלו הן ג' מדרגות, הנצרכות להמצא תמיד בהקרבת הקרבן, למצא רצון למעלה ולמטה, ולהמשיך ברכות בכל העולמות.

כהן המקריב את הקרבן, ונתכוון לייחד שם הקדוש כראוי, ולעורר הצד שלו^[מב]. והלויים שמתכונים בהשיר, לעורר הצד שלהם, ולהתכלל בהצד של הכהנים. והישראל מכוון לבו ורצונו לתשובה שלמה, ונעשה נכנע לפני המלך הקדוש, וזה לוקח הכל ונתכפר חטאו, ושמחה נמצאת בעליונים ובתחתונים.

זוהר חלק ג' פרשת נשא דף קכד עמוד א'

הכהן לא ישחוט

"וְיִשְׁחַט אֶת בֶּן הַבֶּקֶר לְפָנָי ה'", אמר רבי אלעזר, ושחט אחר ולא הכהן, שהכהן אסור לו לעשות דין, כדי שלא יפגם מקום ההוא שנאחז בו.

זוהר תורה * דף היומי * פרשת ויקרא - יום ג' זיו הזוהר

מ. פירוש מחשבת התשובה של זה שהביא הקרבן. והתכללות הלויים במדרגת הכהנים היינו המתקת
מא. היינו עולם הבינה. מב. הכהנים שורשם גבורות בחסדים שיתמשך רחמים על האדם בעל במקור החסדים והלויים שרשם במקור הגבורות. הקרבן.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ח' עמוד ב'

בעולה גם כן יביא עשיר בקר ועני צאן וכו'

"וְאִם מִן הָעוֹף עֵלָה קָרְבָּנוֹ", אמר רבי יוסי, למה חלק הכתוב ואמר מן הבקר לעולה, ומן הצאן לעולה, ומן העוף לעולה, אם הכל אחד, איזו חילוק יש בין זה לזה, הלא מן כולם נעשה ענין אחד, אלא כך אמרו מי שהשיגה ידו לזה, מקריב מן הבקר, ואם אינו יכול, מקריב מן הצאן, ואם אינו יכול, מן העוף, שהרי כתוב: "וְאִם דָּל הוּא וְאִין יָדוֹ מִשְׁנֵת" (ויקרא יד, כא), כי הקדוש ברוך הוא אינו מטריח על האדם יותר מיכולתו.

העשיר ליבו גם בו לחטוא יותר לכן מביא קרבן שמן וכו'

אמר רבי אלעזר, כמו שהיה החטא, כך היה הקרבן, העשיר שלפעמים לבו גבה בו, הוא היה מקריב שור, לפי שלבו חשב יותר לחטוא לפני רבונו, בינוני מקריב מן הצאן, לפי שברצונו לא נתגאה כל כך לחטוא, העני שלבו לא גבה בו, ורצונו נמוך מכולם, הוא הקריב ממה שהיה קל מהכל, והיו ניכרים קרבנות כל האנשים, כל אחד ואחד בלבדו, והקדוש ברוך הוא דן דינו של כל אחד ואחד במשקל ישר.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ה' עמוד א'

עני גם כן נתכפר עם קרבנו על ידי צער בני ביתו

אמר רבי שמעון, בא וראה שאותו הקרבן של העני הוא קל מהכל, לפי שלבו נשבר, ואף על פי שחשב לחטוא, נעבר החטא ממנו, שהרי די לו בצערו ובצער בני ביתו, ועל כן כל קרבן וקרבן, של כל אחד ואחד בלבדו היו ניכרים כולם אצל הכהן.

רשימת המתנדבים

ב"ה, שְׁהַחֲנוּנוֹ וְקִיּוּמֵנו וְהַגִּיעָנוּ לְכָהֵן, שְׁחַלְקֵנוּ כְּכֹר לְעֶרְךָ 1500 סְטִים זוהר הקדוש 70 פְּרָכִים, וּמְפָנֵי שְׁהַזְמֵן קָצֵר וְהַשְׁעָה דוֹחֶקֶת וּפְעָמֵי מְשִׁיחַ קְרוֹבִים, דְּרוֹשִׁים לָנוּ בְּדַחֲיִפוֹת 100 מִתְּנַדְבִים לְקִנּוֹת 10 סְטִים כְּדִלְקָמוֹן, כְּדֵי שְׁנוּכַל לְהַדְפִים מִחֲדָשׁ אֶלֶף סְטִים לְחִלְקֵם חֲנָם, עַל מְנַת לְזִכּוֹת הַרְבִּים וּלְהַבִּיא אֶת מְשִׁיחַ צְדִיקֵינוּ ב"א.

כָּל מִתְּנַדָּב זֹכֶה בְּקִנִּית 10 סְטִים [1,600 ₪ בְּעֶשֶׂר תְּשֻׁלוּמִים-שְׁנוֹתָן יִשָּׂר לְבֵית הַדְּפוּס], הַכּוֹלְלִים כָּל הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּשִׁבְעִים פְּרָכִים לְחִלְקֵם חֲנָם לְשִׁבְעִים אֶלֶף אִישׁ:

חֲסוּפֵר טֵלְפוֹן לְעִדְכּוֹן: 0548436484